

13 Simon Grotrian-tekster

- en digtoplæsning i sang på SÅ2018

fremført af Mikael Rahbæk Andreasen (Kloster)

Simon Grotrian blev født i Aarhus men voksede op på en gård i Lemming nord for Silkeborg. Han fik en kristen opdragelse, og religionen er siden hen kommet til at spille en afgørende rolle i hans liv og forfatterskab.

Simon Grotrian indtager med sin ekspressive brug af sproget og en eksplosiv billeddannelse en særstatus i dansk poesi. Hans digte har så meget deres egen stil, at de deler vandene hos kritikere, læsere og litteraturforskere, som enten har fundet hans poesi utilgængelig og uforståelig eller fantastisk og nyskabende. I forfatterskabet ser man en stærk fascination af sproget som materiale, og han arbejder med former som collage, montage, allegori og sampling samt parafrase af andre forfatters digte. Mange modsætninger mødes i Grotrians digte: Det vilde og det ordnede, leg og alvor, det konkrete og det guddommelige. Derudover spiller referencer til den kristne mytologi og den religiøse erfaring en væsentlig rolle i forfatterskabet.

Han glemmer mig aldrig i afgrundens nat

han løser min ensomheds gåde
når månen er presset og lægger sin hat
så sejler han frugten i både

Han husker at skinne i solen for dig
han rødmer, når dagen får ende
og dermed er lyset i verden på vej
og håbet om også at brænde

Han klipper en stjerne af himmelpapir
han sætter den op ved mit gærde
i tusmørket ligner den kirkernes spir
og fremtider uret må lære

Han kaster en fredsdue over dit hus
hvor safterne stiger og synker
det sure, det søde og menneskers knus
det tegner han på dig som rynker

Han dækker et bord til den tørstige hær
han åbner sin puls i et bæger
en dag som i dag med et firkantet vejr
er regnbuespidserne læger

Jeg har mit tyngdepunkt hos dig

når verden triller hver sin vej
og rives op som fine bånd
du har os alle i din hånd

Med øreringe af cement
må andre være sig bekendt
og flette kroppe hid og did
i eksplosionerne af tid

Og på min vægt og på mit fort
blir nådeøvelserne gjort
en sol går op, en anden ned
men helligdagen varer ved

I verden, der er kuglerund
og tipper nådigt i min mund
skal firmamentets stjerneglar
forbinde spørgere med svar

Og vore dage vides ud
af fællesskab og løftebrud
og eksplosionerne vi ser
vil atter dreje os i ler

For skabelsen var blot en spøg
og uvished går op i røg
men tung af alvor slår en fugl
imod dit store verdenshjul

Se, vi kaster os i Herrens maleri

i det øvre og det nedre
det er havet, og i midten er en sti
det er himlen fuld af fjedre

Han har bænket verdensfarverne og trak
med en bue freden sammen
når vi svømmer, traver, flyver, siger tak
er vi indenfor i rammen

For i verden er der altid redningssiv
som kun Skaberen kan puste
med sin Helligånd og Jesu Kristi liv
mellem stjernerne, de knuste

Da roterer vi på nattens sorte ark
vores kyst er blå om dagen
og vi maler selv til glædens patriark
en flok engle rundt om hagen

Se, de springer for dig, glade fingerføl
der skal sy os oven vande
denne sti er Herrens midterskilning, køl
dig med penslen mod din pande

Han pusler med bjerge og englenes hære

han skænker en værge, og noget er i gære
og duerne stabler han op i min hånd
han hvælver sin tunge, det samlende bånd
han rydder en hofte til fremtidens aner
jeg øver mig ofte på himmelske vaner
i gravenes indre er motorvejsbaner

Min Gud er mit anker, og tro er at dele
en evighed banker, der ender med at hele
jeg malede plusset på kraniets sted
og smilet, der tyngede regnbuen ned
jeg fældede tårer med øksør på stribe
for mennesker sårer og drikker af skibe
jeg sender en linje med smokingens vibe

Når vintrene svigter i ring om ækvator
og somrenes pligter er slips i elevator
når solen er drysset, og parrene går
og skyerne lister sig gennem dit hår
da fodrer han salmer med græsset, da høres
en susen fra palmer, hvor grøfterne køres
jeg tier, for hér kunne samtale føres

Og kunne jeg synge en salme af ord

der pippende lander i græsset
der trækker som viserne op imod nord
og klapper med øjne på læsset
da hører du porten til livet gå op
og ånde med kejserlig flamme
for englene rejser til Ararats top
ved nyet, og det er det samme

Din skabelse suger mit legeme med
når krigen gør stråene røde
i virkeligheden rev afgrunden ned
hvad fødslerne skreg i det bløde
men portens violer med Sodomaskær
er smykkede bibler i sindet
og derfor er mennesker ikke en hær
med udfyldte sider i bindet

Ad murene siler de tårer, vi græd
da pisen blev mør af at ribbe
til dem, der har smovset i andres fortræd
de kanter stramajet med gribbe
og vinterens kulskjorte plasker som kød
når glødende indsigt på kælken
tar vildtet på nakken ved jægerens død
da strikker vi trøjer af mælken

En hare er stor og des større i brunst
og fuglen kan lande i hånden
du skabte det hele, se dét var en kunst
og over os svævede Ånden
da ser jeg i spejlet, at andre tar bad
for sommeren går over scenen
reklamerne lugter, trods det er jeg glad
og udsletter navnet på stenen

Igen er vi ude i verden, vi får
et stjerneskuksklima til pelse
vi ror vores båd i dit mægtige hår
klichéerne ender i frelse
i månen er angsten, en sort appelsin
brudt sammen ved ebbe og floder
lad salmen herover mig da blive min
Mariabørn finde en moder

Herre, slå en maske op
i livets narrespil
jeg må dække sjæl og krop
med noget der er til

Herre, strik lidt mindre vrang
i mørkets rosensal
jeg blev taget med en tang
nu er jeg blevet gal

Atter skal jeg hænge i
mig selv som en balkon
fugleengle gled forbi
med verden i facon

Herre, når jeg lander fra
planeten, som du gav
vil du tage masken af
som stenen på en grav

Solen bobler som en bæk
tallerkenrækkens styrt
da jeg kender højdeskræk
så knyt min efterbyrd

Herre, da dit strikkesøj
gik op i bål og brand
var det verdens sjæl, der fløj
du redder den i land

Måske i morgen kommer du til min dør
tar du mig med dig højt over bakkerne
taber den hvide fugl ægget i graven

Måske i morgen blir jeg et barn igen
leger vi sammen englen har grebet en
halshugget solnedgang inde i verden

Måske i morgen samles din menighed
under en stjerne varmen fra ansigtet
smelter det onde bort rokker ved døden

Måske i morgen kaldes jeg frem for dig
retter du skjorten fejer du støvet op
efter mit trætte liv klipper du snoren

Måske i morgen eller en anden dag
får jeg min frihed Guds rige kommer, når
ingen har ventet det brat som at vågne

Måske i morgen løsner du hjerterne
fra deres bure regnen er dråbetalt
ståltråden vredet om måske i morgen

Jesusbarnet kommer som en kile i det tætte mørke

alle verdens mennesker er trætte af at bo i tørke
fjederhammen blusser gennem enkeslør
og håbløsheden dør

Jesusbarnet lærer selv profeterne i flammeskrifter
at vi spærres inde i en silosum af egne drifter
fugleunger pibler ud af redens låg
og flyver som et åg

Jesusbarnet vokser og blir større end dét liv, der pletter
ordene er havets ild, der våger over ørkennætter
vingeblæsten spredes mellem dig og mig
lad hjertet åbne sig

Jesusbarnet standser ikke væksten som en bønnestage
livet rækker ind i Himlen over vores sorg og plage
æggehviden løsner vores kærlighed
og solen gir os fred

Fuglesangsvioler strømmer ned fra glædens Himmeltrone
Jesusbarnet skænker os en ager med en anemone
redeblå som lightere i amenskal
da byder vi til bal

Og evigheden hælder når dagen er på vej
når kirkegården spræller så tænker jeg på dig

Det halve af det hele er kilden til den sprang
din verden er en sele, der trækker mig i gang

Så går den lille mølle som barnet kigger på
de vise og de sølle kan se, at du er blå

Når ånde er karate med stikkontakt til dig
er sjælene parate og underskriften mig

Når vækkeuret svømmer i blækket som en pen
da vil den sidste drømmer beskrive dig igen

Jeg hælder til jeg tipper med kloden i min mund
du reder som en skipper den søde bærmebund

Så falder skuffejernet fra ørernes roset
når sørgeslør er fjernet kan kærlighed få ret

Med hud og sorte negle og lampeskærmegods
vil kirkegården sejle til verden strander hos

Herre, Herre, tænk på mig papyrusnært

på sommerfugledryp og lilla flammer
hadets ufrihedsgudinde blafrer sært
i mit skære hoved i mit kammer
troen har jeg samlet til en vild knockout
den, der støder gutterne i favnen
jeg vil ro det brune hav som argonaut
du vil lægge sole under stavnen

Du vil styre skibet rundt om dragens tand
og puppernes syrener gennem storke
du vil sænke gærdet som en sprællemænd
med sit bibelkys og jeg vil orke
vink i ambulancerne i sort kyras
dræbersnegles komme og at spille
hele oceanet over kongens plads
før jeg synker ned som denne pille

Blidt som kun en storm af kys og kærlighed
bestøver helikopteren en drage
når du lægger pyramidekrydset ned
da blir alle nætterne til dage
sognet går i bølger over blomst og eng
havet er et hul i vore tænder
hvis jeg ser din finger, er jeg kun en dreng
tænk på mig, til evigheden ender

**O kan du ikke lægge
en dråbe svaneblod**
på regnen, der skal smække
et alter for din fod?
da er min mund i blæsten
af tal og støbejern
et hav, der sluger resten
som barneleg, så fjern

De sorte vinger letter
med fisken som trofæ
du samler vore nætter
af alder på et knæ
forbi er møllesløbet
med korset på min ryg
nu tar jeg dig i næbbet
og rejsen hjem er tryk

Nike træder vande som palet
i den solombruste atmosfære
alt, hvad Herren bød, er vores ret
lukkeloven gør os til hans kære

I den store død på livet spids
drejer han os rundt i blå balletter
der er sørget godt for alle, hvis
bålet stiger op om Djævlens fætter

Kragerne har tømt et maleri
havets bølge er de ægte spejle
vendt og vendt slår himmelskaten i
når vi træder bort fra hjul og stejle

Denne slotsruin i tidlig dug
splintrer fantasiens øvre barre
verden er et brøl af sødmeskruk
livet har en maske, lad dig narre

Troen efter døden er ekstrem
fuglene Vorherres diadem
lynet gav dig strøm en verdensnat
navlen om ækvator blev forladt

Lynet er at se Vorherre selv
når han bryder frem i himlens skælv
rystelserne varer livet ud
nerverne forstøver i en klud

Regn og sol er skabt, fordi han vil
sætte vore hjerner ud af spil
derfor basker fugle kuplen rundt
livet er Vorherres blå sekund

Troen hobes op i solens ur
i det største lyn med guldglasur
stiger vi selvlysede som te
ind i åbenbaringens allé

Syng for dine børn, lul dem til ro
før de smager nattens sukkerklo
regn om sommeren vil gi os fred
se Vorherres hænder dale ned